

LA SENYERA

SETMANARI CATALÀ

ORIGEN DE LA MARSELLESA

Vaig á parlarvos del himne que guarda en cada una de sas mágicas notas la historia de un poble que al sentir las delira d' entussiasme. Ja sabeu que cada poble té un cántich privilegiat que fa glatir ab més forsa que tots los altres las delicadas fibras dels senzills cors ahont los més tendres sentiments hi arrelan: donchs bé; lo cant privilegiat del poble francés n' es la *Marsellesa*.

No hi ha, no, rès com la música, que tinga la immensa forsa de fer plorar y de fer riure; de fer patir y de fer gosar. No hi ha, no, rès com ella, que tant nos fasse conmoure. Feu sentir devant dels aragonesos los ayres de una *jota* y veuréu com corran tot seguit á puntejarla; toquéu en cualsevol racó del Ampurdá una *sardana* y veuréu al moment formarse y rodolar humana roda.

Executéu en mitj d' una multitud una sinfonía deguda al talent privilegiat d' algún gran mestre, y el silenci més sepulcral vos donará á comprender que aquell públich arriba á oblidarse de si mateix al sol desitj de no perdre ni una tant sols d' aquellas armoniosas notas.

L' any de 1792 formava part de la guarnició de Strasburch un simpàtich oficial fill de Lons-le-Saulnier, jove de nobles sentiments y de carácter agradable, qu' era á la vegada músich y poeta. Aquestas dues arts germanas que cultivava ell ab tant de ingenio com entussiasme, li obrían las portas en las reunions més distingidas, ahont se vaya sempre rebut ab una amabilitat extremada y ab mostras corals d' estimació y de simpatía. No semblava sinó que sos amichs, sense saberho, descubrían en lo

front d' aquell jove lo sagell diví de la inmortalitat; y com no, si en sa agitada pensa bullían mil ideas desentrolladas per una meditació constant y ell n' era lo destinat, com més endenant veurém, de llegar al poble un himne que li recordés tothora sa llibertat preuhada y li ensenyés á defensarla sempre.

Lo nom d' aquest jove no es altre que 'l de Rouget de l' Isle.

La casa del patriota alsaciá, Dietrich, n' era la llar que ab mes freqüencia visitava.

Tenia Dietrich dues nenes tan entussiastes com son pare per la llibertat y per la patria; dos àngels en quins ulls, com en un cel de ditxa, hi bebia à dolls en Rouget tota la inspiració què necessitava pera escriure sos versos y compondre sas solfas. Ellas l' apreciavan com apreciar se puga un germá y l' ajudavan en la execució de sas estimadas óbras.

Un hivern, lo del any mateix que havém relatat, la ciutat de Strasburch se vegé atacada fortament per la miseria. La casa de Dietrich torná pobrissima; pero ab tot y ab aixó Rouget ocupava 'l mateix lloch en la taula, com si formés part de la família. Un dia que no tenían per menjar més que pa de munició y un cuants bocins de carn salada, Dietrich, mirant ab tristesa y resignació á Rouget, exclamá: «Falta en nostra casa la abundancia necessaria; mes, què hi fá, mentres no manqui l' entussiasme en nostras festas, ni 'l coratge en lo pit de nos tres soldats? No queda més que una botella en lo rebost: portaula, fillas mevas, qu' hem de buydarla y brindar per la llibertat y per la patria. Dintre pochs días déu presenciar una ceremonia patriótica aquesta hermosa ciutat que 'l Rhin la petoneja ab sas crestallinas ayguas y es precis que en Rouget de l' Isle begui en las darreras gotas de ma última botella la inspiració divina suficient pera produhir un càn-

tich que sembli el crit d' un poble que delira d' entussiasme.»

Aplaudíren sas fillas aquellas paraulas y portant lo ví omplíren d' ell lo got de son envellit pare y el del jove oficial.

Eran las dotze d' una nit molt freda, Rouget de l' Isle se dirigi pensatiu y tremolant de fret cap á casa seva. Un cop á dins procurá inspirarse poch á poch, ja en son temperament de artista, ja en las paraulas d' aquell vell patriota y las carinyosas frasses de sas estimables fillas; ja, en fi, en la noblesa de sentiments que guardava tancats dintre son cor y que allavors lo acariciavan ab falagueras imatges y ab somnis de ventura.

Passá la ma per son front, com pretenent allunyar lo sensí de ideas que s' hi agrupavan y aclarir prest tanta confusió d' ombrás; y se posá á cantar component y enllasant al mateix temps las notas y los versos pera millor agermanarlos. Mes abrumat més tart per lo pés mateix de sos sublims pensaments y de sas valentes estrofas, acotxá suament lo cap y s' encodormí sense haber escrit rés de tot quan cantat havia.

Se despertá á la matinada y evocant en sa imaginació lo recort de la nit passada procurá reproduuir sos cants, lo que obtingué després de grans esforsos, y posantho en solfa se dirigi corrents á casa de aquella familia amiga.

Dietrich s' estava entretenint en lo jardí, al arribarhi en Rouget, pero aná desseguida á despertar á sa esposa y á sas fillas, que dormían encare. No se féren aquestas esperar gayre y tots junts, reunits ab algúns amichs del vell alsaciá, personas abtes pera cantar la composició que Rouget acabava d' escriure, se posáren á entonarla.

A las primeras coplas quedáren tots admirats del mágich impuls de tan sonora música; mes tart, folls de alegria, cantavan rodolantlos hi las llàgrimas per las galtas, y al acabar, no poguent resistir al deliri del entussiasme, s' abrassáren los uns ab los altres.

La descripció de tan hermosa escena fa exclamation á Lamartine:

«Es que vegèren que s' havia trobat l' himne de la patria!»

Aquella nova cansó, trovant massa petita la ciutat de Strasburch pera encloure tanta grandesa, volá de vila en vila repetida per las músicas populars. La ciutat de Marsella se la va apropiar pera cantarla al obrir y tancar sos clubs, las sessions.

Rouget de l' Isle la titolá: *Cant de guerra de l' exèrcit del Rhin*, pero los marsellesos la

escampáren per tota la Fransa, cantantla en sas marxes y allavors prengué lo nom de *Marsella*.

Al sentir aquest cantic que ha traspassat totas las fronteras y que viurá eternament en la memoria de nostres vehíns si no s' esborra de sos cors lo sagrat amor de la patria, nos sembla que sentím la fressa d' unas cadenas que se rompen, lo plor amarch de las mares qu' esperan d' ell la salvació de sas fillas, lo pas acompassat d' un exérsit de valents que lluya á l' ombra de la bandera de la patria, ab aquell mateix dalit ab que los grechs entravan antigament en las batallas al eco de sos himnes, y per últim creyém escoltar en sas darreras notas lo crit atronador de la victoria.

FRANCESCH MARULL.

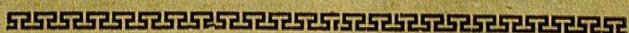
L' ANGEL

A mon benvolgut amich En Joseph Franquet y Serra.

Quan lo meu fillet vivia,
al sentir tocar á albat,
jo jinfelis! no comprenia,
per la ventura cegat,
qu' era 'l meu fill qui moria.

Quan mon fillet sigué mort,
al sentir l' eco joliu
jay! de la infantil remor,
vaig pensar, secant mon plor,
lo meu fill encare viu.

S. ALBERT.

¡UN DE TANTS!

A mon apreciat company en Joan Valmaña.

¡Qué pocas eran las nits que no 'l vejam!

Quan del campanar queyan las deu batalldas de la nit que feyan que misteriosament se tanquesen las portas totas de las casas del carrer Major, y la gent anava á entregarse al repòs, y la lluna s' amagava darrera dels núvols, com si ja hagués complert sa tasca il-luminant aquellas deliciosas sesions del Faro, y la colla, lliure lo camp, se pasejava pel carrer amunt y avall, are enrahonant de lletras ó solfas, are posant en solfa al qui s' ho merei-

xia, lo trobavam assentat en un dels banchs que quedan de portas enfora de las botigas, ab lo bras esquerra estirat sobre 'l respatlles, l' altre caygut sobre las camas y 'l cap enfonçat dintre de 'l pit. Era 'l desheredat de la fortuna que anava á dormir en aquell banch com si consistís sa única felicitat, en respirar las últimas alenadas amorosas de las parellas que en ell s' habían assentat, pera comunicarse ab calma y ditxa las vibracions del seus cors.

Ningú sabia d' ahont era, ni d' ahont havia eixit al poble, ni que era de sa familia, ni si 'n tenia; semblava que havia sortit de sota terra com los bolets, y com á aquells, ningú s' havia entretingut á preguntarli tals cosas, qui sab per que no hi havia atinat, qui sap per por de caure en ridicol y fer esclafar la riatllada dels demés.

Arribá al poble ab las mans á las butxacas, per la carretera, poch á poch, com aquell que tant li fa anar més lluny ó quedarse ahont es,... potser seguia carretera avall fins qui sab ahont,... se trobá que la carretera acabava, que quedava penyassegada sobre 'l mar, y va dirse: 'm quedo. Y 's quedá.

Quan 'ls de la colla estavan tips d' anar amunt y avall del carrer y d' enrahonar de nostras coses, nos atansavam á n' ell, nos hi asseyam al costat, y posanthi la mà sobre la esquena y sacsejantlo lo despertavam. Ell obria sos ulls que per lo enterbolits més que d' un noy de setze anys, semblavan de vell de vuitanta, y feya la mitja riatlleta: ja sabia ell que hi cauria quelcom. Pero primer s' ho havia de guanyar, nos havia de dir que havia fet durant lo dia, que li havia passat de nou, que havia vist, y que tenia projectat pel jorn següent.

Y ell nos contava que havia guanyat tants céntims, que li havian pagat tantas copas, que no havia menjat res, y que... tenia molta son. Respecte del dia següent, ¡qué poch s' en ocupa lo qui ha de viure al dia per forsa!

Després lo deixavam arrencar son segón sòn en aquell banch, sabedors que havia de finir l' últim dessota de las barcas de la platja, sobre humida sorra, per' aixecar-se moll del riuixim que 'l batre de las onas sobre la costa aixeca.

Casi cada nit lo trobavam rient; sa cara no podia recordarse sense la riatlleta característica, y jo no podia pensar en ell que no 'm diagués: ¡Y qu' es tranquil, pobre xicot!

Meditar sobre son estat, jamay se me va ocorre, ¡si sempre reya! Quan un está trist ¡hi pensa tan poch en els que riuhens com no sía per envejarlos!

Una nit vam trobarlo poch comunicatiu y vam deixarlo prompte; quan tornarem carrer avall ja no hi era y ni menos ne vam fer calbal.

Nos había dit que estava aburrit, que pensava anarsen... y quan tots ja estavam aixecats y separats d' ell, m' hi vaig acostar y li vaig preguntar ab estranyesa: ¡Ahont?... Ell per tota contestació va arronsar las espalles, ab un gest de ridiculesa tal que no vam poguer menys que posarnos á riure. ¡Renoy,—nos vam dir los uns als altres—avuy si que la porta grossa!

Quant tart, molt més tart, dirigintme cap á casa, vaig empindre poble en fora, al ser á la carretera fosca com una gola de llop, vaig sentir així com un soroll apagat, fondo. No vaig ferne cabal creyent que eran las fullas dels arbres, y decantantne cap á la esquerra vaig pujar á la acera, y quedí esglayat: ab los peus havia ensopagat ab una cosa toba, gran, que m' obstruia 'l pas. Me vaig fer més á la esquerra, y res, lo pas també obstruït; llavors encenguí un misto y vegí un home estiragassat sobre l' acera, ocupantla per tot lo ample.

Era ell, lo desheretat, lo noy peregrí, lo bolet humà, que dormia, no gayre bé quan de sa boca s' escapavan algunas paraulas entre ronchs y ronchs.

Vaig ajupirme per escoltar que deya y casi 'm van saltar las llàgrimas als ulls. Parlava de sa mare. ¡Y que t' estimo mare!—deya.....

Are ja no hi es á Palamós; s' en va anar y ab motiu de sa desaparició se va esbombar tot; y 's va dir que era hospiciá.....

Infelís; quan estava seré, la seva humanitat potser no li deya res de sa mare ó si li deya s' ho callava, va ser precis la forsa del alcohol pera que 's recordés que era fill nascut de femella.

Potser en sas venas hi corria sanch blava potser plebeya,... més va ser precis que hi cregués such de cep pera que pensés en que era home.

¡Mare! ¡Mare! Encara que 'n tinguesses,... no 'n tenias. A ta mare la van fer mare, mes no va sapiguer serho. ¡Quina es la mare que en la balansa de son cor pesa menos lo fill que lo temor de passar per actora d' un delicte forjat en la pensa d' aqueixa malvada... no, boixa societat!

¡Qué hi hem de fer!

¡Era un de tants!

FREDERICH P. VALLÉS.

DECEPCIÓN

Exercint de vestal en lo fals temple
de Venus afrodita, 't vaig trobar
un dia, quan en tu ni menys pensava;
y quan del tot t' havia ja oblidat.

No cal que 't diga que senti al posarme
á ton costat, per véuret més d' apropi,
ni la forta impresió que va causarme,
fora ja 'l dubte, véuret en tal lloch.

La copa del amor, que aváns volia
que 'm servisses á cambi de mon nom,
després, ab insistencia la oferias
á cambi sols... d' una moneda d' or.

Vaig sentir en mon ser esgarrifansas
d' un fret-estrany y repugnancia gran,
al acudir en mi las remembransas
d' aquell amor tant pur, com delirant.
Igual que vella essència evaporada,
que per sempre sas flayres ha perdut,
així trobava nostre amor llavoras,
ja no 'n quedava gens de son perfum.

Que no 'm diguesses res jo 't demanava,
donchs tu no eras aquella qu' estimis;
mon ser restà tranquil á la mirada,
y aquella d' ans i quants cops me feu glati!
Palidejant ton rostre, no expressava
aquell prehuat sossego del espirit,
ni en ta vista tampoch hi fulgurava
la flama del amor, gran, infinit.

Lo néctar que 'm brindavas, no puch creure
que fós aquell que anava desitjant
apassionat en los teus llavis beure;
si dols sigué, ja n' es ara amargant.

Llensar la copa pòts, qu' envá voldria
fer extremir las fibras de mon cor;
veneno dels sentits no més seria
eixa glopada, pro jamay amor.

J. PORTALS PRESAS.

PER CARAMBOLA

A mitjans del present sigle y en un dels Banchs de Crèdit á les hores existents á Barcelona, hi havia empleats en ditas oficinas dos companys: un d' ells, anomenat Emilio, era jovenent, elegant, de bonísima presència y ab una cara tant aixerida y simpàtica que de moment se conquistava la voluntat de tothom y sobre tot del *bello sexo* que per regla general sol mostrar predilecció per los bons mossos; mes si tant bellas condicions enaltian son fisich, tenia en cambi la contrarietat de ser curt de gènit y de caràcter tant apocat, que

quan alguna senyoreta li dirigia la paraula, seguidament se tornava roig y apenas sabia que respondre.

En Ricardo, son company d' oficina, si be no presentava un tipo tant vistós, era lo que se 'n diu un jove de bon veure, de fins modals, de fácil expresió, bon xich romàntich, que pensava y sentia fondo y manejaba la ploma ab gran destresa.

Fou en una visita de familia ahont se conegueren l' Emilio y la senyoreta Pilar, jove aquesta á les hores á la moda, de presència distinguida, cabells rossos com un raig de sol, boca petonera y ab uns ulls tant espresius é insinuats, que, vaja, sia dit entre nosaltres, era de las que pot asegurar-se que feyan denteta.

Y resultá lo que en semblants cassos sol succeir: que l' Emilio y la Pilar se vejeren y se tractáren acabant per enamorarse perdudament. Com que no tenian ocasió de parlarse ab freqüència, resolgueren cartejarse y fou la Pilar la que rompé 'l foch dirigint á son ídol una carta tan apassionada com abundant en faltas d' ortografia, qualitats abdues que sovintejan en lo gènero epistolar femeni.

No se 'n veje poch ni gayre d' atrapat l' Emilio per ferli la resposta ja que si era prou entés en questioons de números, curtejava en tot lo demés y d' aqui que quantas vegadas prengué la ploma pera correspondre, altres tantas tingué d' abandonarla per no sébrer com comensar. Veyent que la cosa no li resultava, se resolgué á demanar auxili á son company Ricardo y aquest com si 's tractés d' asumpto propi emprengué sa tasca ab tant ardor que ab breu temps la correspondencia á les hores iniciada arribá á lo major grau de tensió ó com si diguessim al *blanco rojo* usant termes de Castella.

Fem constá de pas que la bellesa de la Pilar había també fortament impresionat á n' en Ricardo y d' aqui qu' aquest desempenyés tant á satisfacció son càrrec de secretari y confident.

¡Ab quin gust saborejava l' hermosa Pilar aquellas llargas epístolas, plenes de foch, abundants en romanticisme ahont los termes sortian fluits, polits, brillants constituhint en junt un cantic d' admiració á sa reconeguda bellesa! Y com aumentava la valia de son Emilio baix lo prisma de sas afalagadoras correspondencias!

Durá 'l carteig mesos y mesos fins que l' enamorada parella desitjosa de repetirse verbalment sas protestas d' estimació, resolgueren tindre una entrevista á solas.

En lo mateix pis ahont ab sa familia vivia la Pilar, ocupava un conegut pintor una habitació, de manera tal que las dos finestres del cel overt se trobaven inmediatas y en tal lloc fou ahont determináren parlarse.

L'artista esmentat, jove de bon humor y amb ribets de calavera, se prestá á facilitar son estudi pera tant imponent acte y arribada la nit de la cita, arribáren també ab ella las congoixas y vacilacions del pobre Emilio que veia difícil sino impossible sostindre en conversa la testitura per tant llarch temps mantinguda en sa correspondencia.

Pera sortir airós de tal compromís, no li quedá mes remey qu'acudir de nou á son company á fi de que á cau d' orella li servís d' apuntadó de tal manera que pogués anar reproduint sas paraulas formant d' aquest modo un *terceto* en el qual sols dos dels actors fossin visibles.

Nit fosca com gola de llop era la designada: lo cel completament enuvolit deixaba de tant en tant desprendre alguna gota y á intermitencias los rasgueigs dels llampechs iluminavan l'escena. Ocupáren los enamorats sos puestos, s'obriren las finestras y comensá l'amorosa conversa que valentment sostenía l'Emilio ja que com queda dit á cau d' orella li apuntava son company las respuestas.

Tot seguia á maravella; lo dols eloqui com si hagués absorvit l'electricitat que regnava en l'atmósfera, se feya més y més interesant y arribava ja á lo major grau de pasió quan á lo pintor se li ocorregué presentarse á son taller vestit ab una bata, casquet ab borla y portant á la ma una grossa llumanera de quatre blens. Al veure tant estranya aparició, recordá en Ricardo la del personatje de la zarsuela *Don Simón* á les hores en boga y á fi d'ofegar una rialla que li anava á esclatá, se tapá la boca y apretá l'ventre trobantse en tant compromesa situació que certas estremitats li resonáren d'un modo estrepitoso no quedantli més remey qu'abandonar l'escena á corre cuya.

No cal dir que las finestres se tancáren de rebot, que la Pilar enrogida per la vergonya, rebé fortíssim desengany, que l'malaurat Emilio fugí á amagar sa desventura y que á causa de tant cómich incident acabáren uns amors comensats ab prou romanticisme.

Y are, cars lectors, tot adelantantme al proseni, permeteume que os diga: «Ja veieu ahont condueix fer l'amor per carambol!»

JOSEPH LLOVERAS y ROIG.

Sant Feliu de Guixols.

Registre civil

NAIXEMENTS

Noys	1
Noyas	0

Total 1

DEFUNCIONS

Cecilia Prats y Planas, 82 anys.

NOVAS LOCALS

Dimars á la nit retorná de son viatge á Madrid, D. Joan Ferrer y Quintana, delegat de la industria tapera.

Los demés delegats se troban també de regrés á sas respectivas localitats.

Creyém que las gestiós verificadas per dits senyors resultarán beneficiosas pera nostra comarca.

Ab motiu de la Festa Major de Sant Feliu de Guixols, el setmanari *Lo Trapacer*, d'aquella vila, ha publicat un número extraordinari ab travalls literaris dels coneguts escriptors, Ferrer y Codina, Ferrán Agulló, Ramón Masifern, Francesch Marull, S. Albert, Joseph Roca y Roca, B. Sagrera, F. Pujolá, P. Colomer, Joan B. Camós, Joseph Dausá, Bernabé Llorens y altres.

Enviém la mes coral enhorabona á tan estimat confrare.

Contrariament á lo que publicárem en un de nostres números passats, per haberho copiat de varis diaris, devém manifestar que las targetas postals estan exentas de portar lo sello de guerra.

Segóns ens notifican alguns suscriptors, continúa repetintse l'abús de cada estiu y algunos individuos se prenen la llibertat de banyarse en trajo de Adam en lloc tan vistós y concorregut com ho es la platja de la badia, de modo que ademés poden ser vistos desde las casas del carrer que mira al mar.

Trasladém la queixa á nostra digna Autoritat, als fins consegüents.

La Lealtad, de San Feliu de Guixols, porta endolada la primera plana del número de la Festa Major, que va dedicada á la memoria dels braus fills de aquella població, que moriren en llunyas terras defensant la integritat de la patria.

Desde l' dia primer d' aquest mes circulan los nous sellos de correus, del recàrrec de cinc céntims, creats com à impost de guerra.

Segons llegim en la premsa de Barcelona han sortit d' aquella capital pera Blanes, San Feliu de Guixols y Palamós, los yachts *Nitetus* y *Pilar*.

Contém, donchs, véurels arribar molt en breu à nostre port.

La calor continua fentse sentir d' un modo extraordinari y ab tot es molt reduhida aquest any la colonia de banyistas en nostra vila.

Es de creure que las circumstancies que atravessém, ne son la principal causa.

Secció Comercial

Desde l' dia 28 de Juliol lo moviment de nostre port ha sigut lo següent:

ENTRADAS

De Bilbao y escalas, vapor «Cabo Ortegal», de 1215 tons. cap. Astorquia, ab efectes.—De Valencia, llaut «Catalina», de 33 tons. pat. Lluch, ab suro.—De Barcelona, llaut «Ánita», de 33 tons. pat. Esteve ab efectes.—De Barcelona, llaut «Manuelito», de 22 tons. pat. Gallart, ab efectes.—De Sevilla y escalas, vapor «Aznalfarache», de 767 tons. cap. Fernández, ab efectes de tránsit.—De Burriana, llaut «Dolores 2», de 26 tons. pat. Lluch, ab fusta.—De Valencia, llaut «María Rosa», de 34 tons. pat. Anglas, ab garrofa.—De Bilbao y escalas, vapor «Cabo Espartel», de 812 tons. cap. Toruria, ab efectes.—De Bilbao y escalas vapor «Cabo Prior», de 918 tons. cap. Perreiro, ab efectes.

DESPACHADAS

Pera Valencia, llaut «María», ab efectes.—Pera Cette y Marsella, vapor «Cabo Ortegal», ab efectes.—Pera Cette y Marsella, vapor «Aznalfarache», ab suro. Pera Barcelona, llaut «Montserrat», ab efectes.—Pera Barcelona, llaut «Manuelito», ab efectes.—Pera Marsella, vapor «Cabo Espartel», ab efectes.—Pera Cette y Marsella, vapor «Cabo Prior», ab balas de taps.

J. C. C.

REGIONALS

S' ha prorrogat per tres anys lo plazo pera construcció del ferro-carril de Gerona à Olot.

Segons llegim en *Lo Geronés*, à varias po-

blacions importants de aquesta regió se projecta dotarlas de guarnició permanent de forças de l' exèrcit.

Lo senyor Sitges, inspector general de Aduanas, visità lo mes passat la ciutat de Barcelona, per encàrrec del Gobern, à l' objecte de fomentar lo desentrollo de nous mercats d' exportació y s' endugué mostruaris de las casas mes importants d' aquella ciutat; quinas mostres deuenen ésser confiadas als agregats comercials nombrats fa poc pera Buenos Aires, Rio Janeiro, Montevideo y Valparaíso.

Molt lloable es en aquestas circumstancias la iniciativa presa per nostres Gobernants y precisa que lo comers catalá fassa un esfors suprem y no se adormi en sas gestions si vol assegurar l' èxit d' aquesta empresa.

Imprenta y Encuadernació

DE

OCTAVI VIADER

Gran assortit de llibres per el comers, Copiadors de Cartas y Telegramas.

Objectes pera escriptori de primera marca y bons preus.

Etiquetas pera mostres de taps: de cartulina blanca, à 1 pesseta 100; de cartulina alemana, à 1'50 pessetas 100; de tamanyo gran, à 3 pessetas 100; papé-tela, à 5 pessetas 100.

Capsas y sarróns pera mostres de taps, gran assortit.

DEMANAR MOSTRAS Y PREUS

La Senyera

Setmanari catalá

Redacció y administració,
Carrer MAJOR, 27.—PALAMÓS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Palamós, tres mesos.	1,50 pessetas
Fora, » »	2'00 »
Estranger y Ultramar, 1 any	12'00 »
Número solt.	0'15 »

Anuncis y comunicats, à preus convinguts.

No 's tornaran 'ls originals.

J. BURELL & C^{ia}
CONSTRUCTORS
Vila y Vilá, 117.—BARCELONA

Especialitat en Yachts,

Lianxas de vapor, Remolcadors, Canúas, Canots, Lianxas de Salvament, etc.

TALLER DE VELAMEN

Únich á Catalunya y á Espanya pera Yachts, tendas pera 'l camp, bany, cassera, etc.

Lonas inglesas y del pais

Direcció telegràfica, «**YACHTS**», BARCELONA

Casa constructora del bot de salvament de Sant Feliu de Guixols.

YACHTS fets per J. Burell: **Nitetis, Atlant II, Atlant I, Niobe, Conqueridor I, Conqueridor II**, del Real Yacht Club de Barcelona.

NIOBE, constructor Burell, 3 primers premis.

FABRICA DE GORRAS Y CORBATAS
DE

Pere Berta

Carrer MAJOR, 32.—PALAMÓS.

Estém acabant de confeccionar un variat y complert assortit en gorras d' estiu de la més alta novetat.

CINTURÓNS per senyoreta, de gust últim y confec·cio esmerada.

CAMISAS, CORBATAS, COLLS y PUNYS de fil, etc.

Novetat, Varietat, Baratura..

LLIBRERIA Y CENTRE DE SUSCRIPCIONS
DE

Salvador Plaja Villena
Palamós.

Se serveixen tota mena d' obras á la bestreta y á plassos.

Representant á Palamós de la societat de Informes comercials y cobros atrassats, comisións, consignacions y representacions dels senyors

SATORRES y MADRENAS,
de BARCELONA.

Els Quatre Gats

Carrer de Montesión

Barcelona.

Local artístich. Café y begudas d' inmillorable calitat.

La visita á **ELS QUATRE GATS** es indispensable á tot bon "touriste,"

Excelent cuyna catalana.

SASTRERIA
Las dos Américas
 DE
JOAQUIM DAURA
 13, Unió, 13
Barcelona

Elegancia en lo tall, confecció perfecta preus mòdichs.

Gran y variat assortit en novedats del país y extrangeras.

Totas las temporadas visita 'ls pobles de **Palamós, Sant Feliu de Guixols y Palafrugell** ab un grandiós mostruari.

Estampa d' en Octavi Viader.—Sant Feliu de Guixols.

MEDICAMENTS ACREDITATS

Recomenats per la Ciencia Mèdica

Xarop de Hipofosfits IMBERNAT

El millor de 'ls tònichs reconstituyents coneguts, obre l' apetit, cura la *anèmia clorosis* (color: pàlits), enfermetats medulars, *histerisme*, *insomni*: de efectes sorprendents en las convalescències: frasch **10** rals.

Xarop de Fosfat de Cals Gelatinós GIMBERNAT

De gust agradable com l' horchata, util per afavorir lo desarollo oseo y en la curació del rauquitisme y escrofulisme, recomenable en los **embarasos y lactancia**: frasch **6** rals.

Vi de Nou de kola GIMBERNAT

Poderós aliment d' estalbi, regulador del cor, estimulant de las funcions digestivas y despertador de tot organisme empobrit: preu **8** rals.

Vi Iodo Tánich fosfatat

De mellors resultats que l' **oli de fetje de bacallá** en la tisis, escrofulisme, debilitat general y menstruacions penosas: preu **8** rals.

Licor dinamogénich GIMBERNAT

A base de Morruol (principi actiu del oli de bacallá nogal y lacte fosfat de cals: frasch **12** rals.

Pastillas GIMBERNAT Cloro-boro-sódicas á la Cocaína

Contra las enfermetats de la boca, y laringe. Conservan la veu y evitan la fatiga: preu **8** rals.

Venta al por mayor. Farmacia del autor, Conde del Asalto, 14, Barcelona

DETALL EN TOTAS LAS FARMACIAS

PALAMOS, D. JOAN VILAR, FARMACEUTICH.

Pasteria inglesa

D' EN

Alfons Vilarasau

Carrer de PELAYO, 6, bis.

BARCELONA

Especialitat en **lunchs**.

Se recomena á tots los estudiants. Als que sian fills de PALAMÓS y ensenyin LA SENYERA, gran rebaixa de preus. Un *bard*, 0'10 pessetas.

Imprenta i Llibreria de L' AVÈNC

DE

Ronda de l' Universitat, 4.—**BARCELONA**

Cançons catalanes, harmonisades per

Enrich Morera.

Sant Ramón, Plany, El comte Arnau, El Rossinyol, Montanyes de Canigó, Els Segadors, etc.

Una, dos rals.